

Това още повече насърдило цариградскитѣ българи да се отрекатъ отъ патриарха.

И, наистина, на 3 априль 1860 год. сутринъта рано българитѣ се събрали въ църквата. То било първиятъ день на Възкресение. Служилъ богослужение Иларионъ съ нѣколко свещеници. Пѣвцитѣ пѣли грѣмко и тържествено. Църквата била силно освѣтлена отъ свѣщитѣ, а и всѣки богомолецъ държалъ запалена свѣщъ въ ржка. Когато дошла минутата да се помене името на гръцкия патриархъ и дяконътъ запѣлъ предъ олтаря, народътъ въ църквата извикалъ:

— Стой! Не поменувай името на патриарха! Той не е вече нашъ духовникъ.

Македонскитѣ българи, които пълнѣли църквата, почнали да викатъ:

— Некеме го патрикотъ, не поменувайте името му!

Дяконътъ спрѣлъ да пѣе. Настанало мълчание. Иларионъ се подалъ презъ царскитѣ двери и запиталъ богомолцитѣ, кого да поменуватъ?

Всички отговорили: *народа, народа поменете.*

Дяконътъ поменалъ името на султана и на българския народъ. Въ сжщото време хоръ отъ ученици грѣмко и тържествено запѣлъ хвалебна пѣсенъ за султанъ Меджида.

Богослужението се свършило. Всѣки получилъ червено яйце отъ владиката Илариона съ поздрава:

— Христосъ възкресе! Честита народна църква!

— Истина възкресе! Народътъ досега бѣ мъртъвъ, но днесъ и той възкрѣсна, че се освобождава отъ гърцитѣ.

Подиръ тази постѣпка българскитѣ еснафи направили молба, подпечатали я съ печатитѣ на 33